Rotturnar og brennivínið.
1 blað qto.

Í ~~Bakk~~ Pakkhúsinu einnar stærstu matvöruverzlunar í Reykjavík, var fyrir nokkrum árum (í stríðsbyrjun [illegible]) óviðráðanlegur rottugangur. Til þess að vinna bug á þessum ófögnuði, fundu þeir sem í vörugeymsluhúsinu voru upp á því, að egna fyrir rotturnar með brennivíni, en þær eru eins og kunnugt er, sólgnar í áfengi. Þeir létu brennivínið í djúpan disk og földu sig svo inni í herbergi þar sem þeir sáu til rottanna er þær komu í hópum – þeir töldu 17 – til að gæða sér á þessu ljúfmeti. Meðal þeirra sem fyrst komu, sáu þeir tvær stórar og gamlar rottur, sem voru með miklu styttri hala, en hver hinna. Þegar þær höfðu fengið nægju sína fóru þær að fljúgast á og reikuðu svo að þær duttu og áttu erfitt með að standa á lappirnar aftur. Mönnunum þótti svo gaman að þessum fíflalátum rottanna, að þeir einsettu sér að gera þeim ekki mein þann daginn, heldur lofa þeim að fara heim til sín aftur. Næsta dag egndu þeir ekki fyrir þær en á þriðja degi fóru þeir eins að og síðast og nú komu þær aftur 17, að tölu, en þær snertu ekki í því sem í diskinum var. ~~í hópum, en þó nokkru fleiri~~. Tóku mennirnir þá eftir þeim eins og áður, en brá nú í brún, að jafnmargar og komu fyrri daginn gengu að eins að diskinum, þefuðu af því sem í honum var, en bragðuðu ekki á því. Nokkrar drukku sig fullar og þær fóru að fljúgast á; hinar [illegible] burt. Hélt þessari tilraun mannanna fram unz um ~~hríð~~ og varð hún til þess, að þeir sannfærðust um að engin sú rotta er drukkið hafði sig fulla, smakkaði nokkurn tíma aftur á brennivíninu og nú sáu mennirnir, að tilraun þeirra til að egna þær með þessum „metal" misheppnaðist algjörlega.

Mennirnir sáu, að rotturnar ætluðu ekki að brenna sig á sama soðinu, þó þeim þótti það gott, að drekka sig fullar aftur.

En þessi tilraun þeirra varð líka til þess að þeim fækkaði ekkert að reyna að egna þær á víni, þær snertu ekki framar við því og sýndu[?], að þær vildu ekki verða fullar aftur!